

[Anker Jørgensen.]  
taget i regeringen på forhånd. Regeringen har formentlig i et møde på Marienborg vedtaget, hvad der skal besluttet her i folketinget, hvorefter de tre regeringspartier så har sig at rette. Derved gives der ingen muligheder for forhandlinger med den opposition, der formentlig i dag har flertal i befolkningen.

Der er derfor ikke så lidt hykleri i, at regeringen gik med til at nedsætte et udvalg, når den fuldt og helt havde lagt sig på en linje, der viste sig at være ufravigelig. Og dog, på tre punkter foregav regeringen trods alt at være forhandlingsvillig. Det drejer sig om skatten for folkepensionister; der tjener eller modtager ekstra beløb ud over folkepensionen; det drejer sig om arbejdsløsheds-kasseloven, hvis ikrafttræden man gerne vil rykke frem til den 1. april, efter at man har forelagt et forslag, der skulle træde i kraft 1. oktober, og endelig drejer det sig om bankernes ind- og udlånsrente.

Hvad angår folkepensionisternes ekstrafortjenester, må vi dog konstatere, at der til trods for økonomiministerens erklæring her i dag stadig ikke er fremkommet konkrete forslag fra socialministeren. Der har ellers været tid nok. Man må huske, at socialdemokratiets forslag på dette område ikke blot blev fremsat den 29. januar, det havde været fremsat ved forskellige lejligheder, bl.a. i socialudvalget, hvor socialministeren var afvisende. Vi står derfor uforstående over for, at der ikke allerede er kommet et forslag.

Hvad angår arbejdsministerens tilsagn om at rykke ikrafttrædelsen af forhøjelsen af dagpengesatserne under arbejdsløshed frem til 1. april, betragter vi det ikke som nogen særlig gevinst af den simple grund, at vi hele tiden har regnet det for selvfølgeligt, at 1. april skulle være ikrafttrædelsesdato. Og når det gælder bankernes indlån- og udlånsrente, ja, så har det givne tilsagn været helt uden værdi. Der er jo overhovedet ikke foretaget noget udspil fra den regering, som er den egentlig ansvarlige — tværtimod. Der spilles i stedet et usmægtigt ping-pongspil, hvor deltagerne er statsminister Hilmar Baunsgaard, nationalbankdirektør Hoffmeyer og direktøren for tilsynet med banker og sparekasser m. v., hr. E.

Sveinbjørnsson. Ingen tager stilling til bankernes store overskud. Det spil kan befolkningen ikke være tilfreds med; og jeg mener, vi må forlange, at regeringen nu viser, at den er den egentlig ansvarlige og har pligt til at løse dette problem.

Det er for dårligt, at man går med til at nedsætte et udvalg til behandling af en lang række af oppositionen fremsatte forslag, når man så på de få punkter, hvor man tilsyneladende vil give indrømmelser, intet foretager sig. Det farlige ved dette er, at det kan nære udemokratiske kræfter i den opfattelse, at udvalgsarbejde er skuespil. På denne baggrund har socialdemokratiet ingen anden mulighed for at præcisere sine standpunkter end at bringe sine forslag i folketingsalen igen. Det er det, vi gør ved fremsættelse af vore forslag til folketingsbeslutning. Vi har dog siden sammenbruddet i 21 mands udvalget opfordret regeringen og regeringspartierne til endnu en gang at overveje de forslag, som vort parti fremsatte den 29. januar. Vi har opfordret til nye kontakter mellem partierne for inden behandlingen her i folketinget i dag at få afklaret, om der var mulighed for, at opposition og regering kunne finde hinanden. De svar, som kom fra KVR-partiernes talsmænd, var meget luftige og skabte ingen mulighed for, at kontakter kunne genoptages inden forhandlingerne her i dag. Når vi fremsatte opfordringer til nye kontakter, var det, fordi vi mente, det var værdifuldt, om vi i stedet for at grave grøfter i dag virkelig kunne have nærmet os så meget til hinanden, at et resultat på grundlag af vore forslag kunne opnås.

Nu er det for sent. Der er ingen anden vej, end at vi i dag må bringe vore forslag frem til en afstemning her i salen. De 6 forslag, som socialdemokratiet fremlagde i 21 mands udvalget på det tidspunkt, da forhandlingerne var ved at bryde sammen; var et forsøg på realistisk at begrænse os, for at folketinget og befolkningen kunne forstå, at vi virkelig har ønsket resultater af vore forhandlinger.

Socialdemokratiet foreslår på det skattemæssige område, at lønmodtagerfradraget forhøjes med 1.000 kr., eller at der gives et fradrag i skatten af samme værdi. Vi har i udvalgsarbejdet også givet udtryk for, at vi gerne ville forhandle om gennemførelse af